

'Een werkelijk goed mens is een zeldzaamheid. De goedheid van de meeste mensen is in feite zwakheid of inschikkelijkheid,' schreef François de la Rochefoucauld (1613-1680).

'Als het de mens zoveel gemakkelijker wordt gemaakt een glorieuze versie van zichzelf te presenteren', vraagt Marja Pruis zich vandaag de dag af, 'gaat hij zelf dan ook geloven in zijn eigen onoverwinnelijkheid?' Of is het tegenovergestelde aan de hand en gaan een besef van grootsheid en verachtelijkheid gelijk op, voortkomend uit dezelfde bron van eigenliefde?

Op scherpe en humoristische wijze gaat Pruis op zoek naar een ik dat niet geliked hoeft te worden, en geeft ze antwoord op de vraag of de mens meer van zichzelf is gaan houden.

MARJA PRUIS (1959) schreef onder meer de veelgeprezen romans De *vertrouwing*, *Atoomgeheimen* en *Zachte riten*. Ze is criticus en columnist voor De *Groene Amsterdammer*. Haar essayboek *Kus me, straf me. Over lezen en schrijven, liefde en verraad* werd genomineerd voor de AKO Literatuurprijs en won de Jan Hanlo Essayprijs. In 2017 verscheen *Genoeg nu over mij. Confessies van een ervaren schamer*.